Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

12-6-52

KUIFJE

24

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

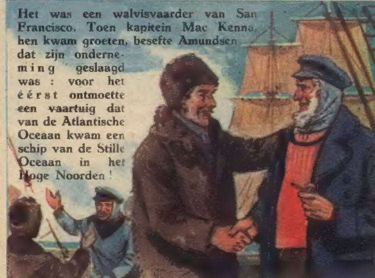
Roald Amundsen en enkele vrienden zoeken een doorgang langs het Noord-Westen. Twee jaar zijn ze er reeds, wanneer ze besluiten door de Straat van Bering naar de Stille Oceaan te stevenen...

De ontdekkingsreizen van Roald AMUNDSEN

door R. Huger

Door de onbekende wateren, er steeds op beducht niet ingesloten te worden door het ijs, vorderde de « Gjöa » slechts langzaam. Op 17 Augustus 1905 lag het schip voor het eiland Jenny. De weg van daar naar Bering was gekend. De « Gjöa » had dus werkelijk de weg langs het Noord-Westen gevonden !

Goed nieuws kon Mac Kenna echter niet brengen. Er was meer ijs dan gewoonlijk en hij gaf Amundsen de raad te ankeren in King-Point en daar te overwinteren.

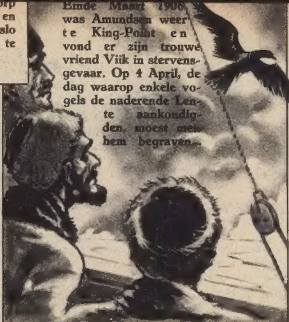
Amundsen besloot de kapitein van de walvisvaarders en enkele Eskimo's naar de Grote Meren te volgen om brieven weg te brengen...

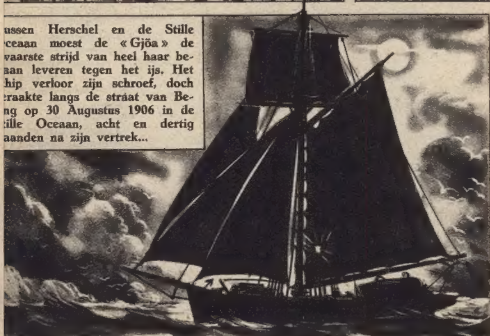

Zie keerzijde

Hij bereikte Eagle-City, een dorp van trappers en goudzoekers, en stuurde een telegram naar Oslo om zijn overwinning mee te delen...

Einde Maart 1906 was Amundsen weer te King-Point en vond er zijn trouwe vriend Viik in stervensgevaar. Op 4 April, de dag waarop enkele vogels de naderende Lente aankondigden, moest men hem begraven...

een bezoek brengen en daarna kwam ook de Royal North-West Mounted Police aan boord om de ontdekkingsreizigers te groeten. Op 10 Juli stak de « Gjöa » weer in zee.

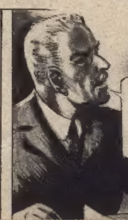

ussen Herschel en de Stille ceaan moest de « Gjöa » de vaarste strijd van heel haar beaan leveren tegen het ijs. Het hip verloor zijn schroef, doch raakte langs de straat van Beng op 30 Augustus 1906 in de tille Oceaan, acht en dertig aanden na zijn vertrek...

Later zouden de zeelui de « Gjöa », het eerste schip dat langs het Noord-Westen naar San Francisco voer, in triomf naar het park van de Gouden Poort dragen. Daar kan men het thans nog zien en het zijn de vogels die in zijn masten hun hoog lied fluiten...
GJOA
OSLO

Amundsen genoot een geestdriftige ontvangst te Oslo. Daarna ondernam hij een voordrachtenreis om zijn schulden te betalen en een nieuwe expeditie uit te rusten...

Al de hoofdsteden van het vasteland, ondermeer Amsterdam en Brussel, begroetten de koene poolreiziger hartelijk en overal luisterde men naar het boeiend relaas van Amundsen...

Waar zou Amundsen nu naartoe gaan? Shackleton, Charcot en Scott waren van de Zuidpool teruggekomen en dus was de weg vrij. Doch indien Nansen van plan was die kant op te gaan, wou Amundsen niet als zijn rivaal in zee steken...

Nogmaals naar het Noorden? Scott was er reeds en ook Erichsen en de Amerikaan Peary, die er in 1905 in geslaagd was de Noordpool tot op drie honderd km. te benaderen...

Einde 1907 bracht Amundsen een bezoek aan Nansen en deelde hem mede, dat hij zich met de « pack » mee wou laten drijven zoals Nansen het met de « Fram » had geprobeerd.
Met een zeehondenjager van dezelfde tonnemaat als de « Gjöa » en een handvol kloeke zeelui vaar ik door de straat van Bering en...
Onmogelijk ! Tussen het ijs zou je boot springen zoals de « Jeannette » van de Long in 1879...

HET HAD OOK SLECHT KUNNEN AFLOPEN

Te Montpellier, in Zuid Frankrijk, werd voor enkele weken een bank overvallen. Iedereen was er rustig aan 't werk, toen plotseling een tiental gemaskerde jonge kerels de soezelende portier opzij duwden en met de revolver in de vuist in de grote hall van het bankgebouw binnendrongen.

— Handen omhoog ! riep een van de gangsters.

De schrijf- en rekenmachines vielen stil. Iedereen stak verbaasd en angstig de handen omhoog.

— Vooruit wat vlugger, de handen omhoog !

In de algemene verwarring zag een bediende de kans de electrische bel in werking te brengen en de deuren van het bankgebouw automatisch te sluiten.

De gangsters zaten in de val. Op dat moment greep de kassier zijn wapen.

— Schiet niet, 't is maar om te lachen ! roept de leider van de groep.

De jonge gangsters steken hun revolvers op zak en beginnen te lachen. In enkele ogenblikken worden ze door de kliënten en het bankpersoneel overmeesterd en ontwapend.

Inderdaad, het bleek maar een « grap » te zijn van een groep Parijse studenten die een pharmaceutisch congres bijwoonden te Montpellier, zich verveelden, en ér niets beters op gevonden hadden dan een bankoverval te fingeren. De zaak kreeg haar beslag bij de politiecommissaris. Ze mogen in ieder geval van geluk spreken dat het geval zo gëeindigd is, want het had ook anders kunnen aflopen ! Stel je maar even voor, dat de kassier dadelijk zou geschoten hebben ! Dan had die domme grap (een andere naam bestaat er niet voor) een tragische afloop gekregen.

Poetsen bakken is plezant. Maar met revolvers spelen, dat is geen grap meer, maar op zijn minst een bewijs van gebrek aan gezond verstand en verantwoordelijkheid ten overstaan van zichzelf en de anderen.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Dirk Vermeer, Den Haag. — Kuifjeslezers kunnen aan hun blad medewerken in de rubriek **Jullie krijgen het woord** en verder door regelmatig hun opinie over ons blad mede te delen. Brieven van lezers lees ik steeds met aandacht en genoegen. Hartelijk.

Gilbert van Lancker, Kwaremont. — Ik zie met belangstelling enkele van jé tekeningen tegemoet. Lees je veel, Gilbert ? En welke boeken lees je liefst ? Laat me dat eens weten. Met mijn hartelijkste groeten.

Jacques Vandermeer, Blankenberge. — Hartelijk dank voor je brief. Mijn beste groeten.

Corry van Halten, Tienen. — Nogmaals hartelijk proficiat. Er zullen maar weinig jongens zijn die zo royaal bedacht worden ! Voorlopig keren Alex en zijn vrienden niet terug. Er zullen nog vele interessante artikels over de luchtvaart volgen, want dat is ook een van mijn hobbies. Met mijn beste groeten.

Dirk Beernink, Schiedam. — Neen, Cori is geen historische figuur, maar een creatie van onze medewerker Bob Demoor. Met mijn hartelijkste groeten.

Charles Bosmans, Brussel. — Je verzekering dat je nakomelingen Kuifje binnen 100 jaar nog zullen lezen, heeft me werkelijk ontroerd. In onze Franse uitgave werd een oproep gepubliceerd. Tot genoegen.

Leo De Rijck, Eindhoven. — Hartelijk dank voor de flinke propaganda die je voor Kuifje gevoerd hebt. « Hoe meer lezers, hoe meer vreugd », is onze leuze. Wees er maar van overtuigd, dat terwijl jij nieuwe lezers werft, wij van onze kant aan de verbetering en uitbreiding van ons blad werken. Met mijn beste groeten.

Guy Devel, Turnhout. — Neen, album « De Sigaren van de Pharao » werd ook in het Frans nog niet herdrukt. Wees maar gerust het verschijnen zal in ons blad op voorhand aangekondigd worden. Het heeft me plezier gedaan te vernemen dat je onze tekenverhalen met veel spanning volgt. Hartelijk.

Robert Strijkers, Oostende. — Om een club op te richten moeten de leden die je aanwerft lezer(zijn (of worden) van ons blad. (Een abonnement is niet verplichtend.) Verder moeten ze het lidgeld voor de inschrijving betalen : 10 frs. en de voorzitter van de club moet dan voor ieder lid duidelijk naam, voornaam, adres, geboortedatum vermelden en ons dit alles opsturen. In onze volgende nummers komen we hier op terug.

G. Dias, Wetteren. — Het adres van de Volkswagenfabrieken luidt : Wolfsburg, Duitsland. Onze medewerker zal het onderwerp in een van zijn volgende kronieken behandelen. Met mijn beste groeten.

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.C.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in hello door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 3,50 per kwartaal.

HET REUSACHTIG VLIEGDEKSCHIP

WASP

RAMT DE « HOBSON »

ENKELE weken geleden kruiste de WASP, een der grootste vliegdekschepen van de Verenigde Staten, vergezeld van twee destroyers, de RODMAN en de HOBSON, ter hoogte van de Azoren. De schepen namen deel aan de nachtmanœuvres van de Amerikaanse Marine. Op een gegeven ogenblik gaf men op de WASP het bevel in de wind te draaien, daar een vliegtuig wou landen. Het vliegtuigmoederschip draaide en sneed de HOBSON de pas af. Hierop volgde een vreselijke botsing. De destroyer werd letterlijk in twee gesneden en zonk in minder dan vier minuten tijd. Deze tragedie speelde zich af in een inktzwarte, stormachtige nacht en 176 bemanningsleden vonden de dood. Slechts 71 opvarenden werden in de moeilijkste omstandigheden gered. De zware olie die over de zeeoppervlakte verspreid was, bemoeilijkte het reddingswerk. In die zwarte, glimmende massa was het haast onmogelijk de drenkelingen op te merken, daar ze met zware olie bedekt waren en men alleen hun ogen en tanden kon onderscheiden.

Tijl Uilenspiegel

Galnaes heeft vernomen dat Tijl in de hut van Kathelijne verblijft. Hij weet dat de Spanjaarden goud geven voor Tijl's hoofd.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

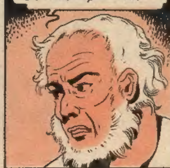

(Wordt voortgezet.)

Hij was lang en mager als een steltloper en had een kop van een adelaar...

Ziehier wat jullie vorige maal konden lezen...
Augustus 1914. Enkele jongelui die een vacantiereis maken aan boord van de « Espérance », werden verplicht over te stappen op het Duits kaperschip « Kronprinz », dat in de Rode Zee opereert...

ROMAN VAN YVES DUVAL
GEILLUSTREERD
DOOR ALBERT WEINBERG

EEN HEEL JAAR VACANTIE

Wie haalt het ?

NAUWELIJKS hadden we ons op de brug van het Duitse schip gehesen, of de knal van een ontploffing rolde over het water, enkele seconden later gevolgd van een tweede slag. Het tegen de flank van de ongelukkige « Espérance » geplaatste dynamiet ging de lucht in. De cargo trilde van boeg tot achtersteven en kapseisde langzaam langs stuurboord. Terwijl wij haastig onze bagage uit de kisten en pakken, die de matrozen aan dek hadden gebracht, oppikten helde de « Espérance » meer en meer over tot ze vertikaal in het water stak. Dan verdween de boot snel in de golven. Het laatste wat we zagen was haar wapperend paviljoen op de achtersteven...

De bemanning van de « Espérance », die plaats genomen had in een reddingsboot, roeide uit alle macht om niet naar de haaienkelder gezogen te worden. De sloep was niet ver uit de buurt toen we hoorden roepen :

— Donnerwetter, Englischer Kreuzer !

De uitkijk had aan de horizon de lichten van een schip bemerkt. Het jacht dat ons had opgepikt werd vliegensvlug opgehaald, de machines begonnen te ronken, de schroeven draaiden krachtig en het Duitse kaperschip kliefde vlugger en vlugger de golven. De bemanning van de « Espérance » werd aan haar lot overgelaten.

De kwartiermeester had ons naar ons logement geleid, een soort van kajuit op het tussendek, door een houten schutsel in twee verdeeld. De hut was ongeveer vier meter lang en vier meter breed, de hitte was er haast ondraaglijk, men rook er zware motorolie en gepekelde haring. Aan de zoldering wiegden acht zeildoeken hangmatten.

— En hier zullen wij nu moeten leven, kreunde de kleine Bertrand, ik zal de gevangschap niet overleven...

— Hier, eet een stuk, antwoordde Meersmans troostend, en stopte Bertrand wat chocolade in de hand die door de hitte bijna vloeibaar was.

— Hou op met dat gezeur, onderbrak Firmin optimistisch. *A la guerre comme à la guerre !* Tot hiertoe is alles goed verlopen en ik vind dat er pit zit in dat avontuur !

Toen ging de deur open en een officier met gouden galons kwam binnen, gevolgd door de luitenant, die ons op de « Espérance » was komen halen.

— Kommandant baron Victor-Friedrich von Falkenberg, zo stelde de luitenant zijn overste voor en bracht de hand ten groet aan zijn kepi. Kommandant von Falkenberg was lang en mager als een steltloper, had de kop van een adelaar doch de trekken van zijn getaand zeemansgezicht verrieder de rasechte heer. Hij knikte even en zei dan :

— Heren, welkom op de « Kronprinz », hulpkruiser van Zijne Majesteit de Keizer. Ik hou erg veel van uw land en heb er dikwijls verbleven. Vergeet de ietwat pijnlijke omstandigheden waarin wij elkaar ontmoeten. Ik hoop dat u zult begrijpen dat ik niet anders kon handelen en dat ik ook verplicht ben tegenover u enkele maatregelen te treffen, die wellicht niet aangenaam zijn. Luitenant Müller zal zich met u bezig houden. Ik vraag u hem zijn taak te vergemakkelijken.

M. Daelmans oordeelde dat het nodig was hoffelijk en waardig te antwoorden : « Kommandant, ik dank u in naam van mijn leerlingen voor het onthaal, doch ik geloof, dat het mijn plicht is met klem te protesteren tegen het feit dat u ons, ongewapende toeristen, als gevangenen behandelt...

— Herr Professor, onderbrak de baron, was u liever met de « Espérance » naar de kelder gegaan ? Er restte mij geen keuze ! Uw hechtenis zal trouwens niet lang duren. Binnen acht dagen staan onze legers in Parijs en over veertien dagen in Londen en Moskou ! Mijn voornaam is Victor en u weet wel, mijne heren, dat Victor overwinnaar betekent. Met een klein aristocratisch lachje en zeer waardig vertrok hij.

Wij maakten het ons zo makkelijk als het in die kleine ruimte mogelijk was. Wanneer men zich door een kameraad liet optillen, kon men door een van de twee getraliede patrijspoorten kijken die onze kajuit verluchtten. Die nacht konden we echter alleen het loodgrijze water zien waarop hier en daar een straal maanlicht viel.

Eindelijk lagen we allen in onze hangmat.

Fons Meersmans manœuvreerde met zijn dikke buik een paar keer in de verkeerde richting en viel met dekens en al op de grond. De gebeurtenissen hadden onze zenuwen op een harde proef gesteld en we konden de slaap niet vinden. De machines die op volle toeren draaiden, deden het schip beven en de matrozen en officieren, in alarmtoestand, liepen druk in alle richtingen. Ondanks dit alles kreeg onze vermoeidheid stilaan de overhand.

— Geloof je dat die Engelse kruiser ons nog altijd op de hielen zit, vroeg ik aan Firmin, die naast me lag te geeuwen dat z'n kaaksbeenderen kraakten.

— Op de « Kronprinz » wordt in ieder geval gas gegeven. De baron was, ondanks zijn grootsprekerij niet erg op z'n gemak, me dunkt...

— Wat zou er van de bemanning van de « Espérance » geworden zijn ?

— Die zal spoedig de kust bereiken of opgepikt worden door een of ander schip.

— En ben je gerust over ons lot ?

— Ik beken eerlijk dat ik hoop dat die Engelsman ons uit het oog verloren heeft ! 'k Heb nog nooit aan een zeeslag deelgenomen en verlang helemaal niet naar een dergelijk avontuur...

Z'n woorden waren nog niet koud of we hoorden een projectiel door de lucht suizen, dan volgde een hevige ontploffing. We sprongen allemaal overeind.

— Het herbegint, kreunde Bertrand.

Nu volgde slag op slag en plotseling traden de kanonnen van de « Kronprinz » in actie. Bij ieder schot trilde het schip alsof het stukspringen zou.

Instinctief hadden we ons rond M. Daelmans geschaard die, zich in een laken gewikkeld, gereed maakte om te sterven met de onthechting van een volksmenner uit de klassieke Oudheid. De kleine Bertrand klappertandde en drukte z'n ogen toe. De anderen zaten er eerder onverschillig bij. Men zegt dat de jeugd de dood niet vreest omdat zij de waarde van het leven nog niet ten volle kent. Dat is wellicht juist.

— De Engelse kruiser is binnen schietbereik gekomen, meende Erik Hagenaar. Ik heb eens gehoord, dat de kanonnen van een kruiser obussen van één ton dertig kilometer ver kunnen schieten.

Toen Fons Meersmans, die in een hoek van de kajuit op de grond zat, dat hoorde achtte hij het geraadzaam hoofd en schouders met zijn strozak te beschermen.

— Het is toch mogelijk dat we thans door het nauw varen en de batterijen van Aden ons onder vuur nemen, zei Bert Pergaud.

— Mogelijk, zuchtte M. Daelmans. Het wordt al licht. Het is vier uur door en te oordelen aan de snelheid waarmee de « Kronprinz » het sop klieft, moeten we sedert middernacht een mooi eind hebben afgelegd.

Een slag, heviger dan de vorige, dwong ons allemaal op de grond te gaan liggen.

— Dat was raak, zei ik ongerust. Kijk eens hoe de boot deint... ik kan m'n evenwicht niet meer houden...

— Dat komt misschien omdat je met je twee voeten op mijn arm staat, antwoordde Meersmans.

Bertrand hamerde met beide vuisten op de waterdichte deur en schreeuwde :

— Open de deur ! Doe open... Wij vergaan !

•

Volgende week :

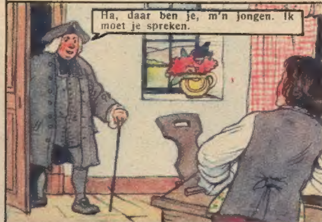
De vrijheid en het avontuur !

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

(1) Lord, in Schotland.

(Wordt voortgezet.)

TIEN UUR 's avonds. Men had de hele dag op volle stoom gevaren onder een heldere hemel, maar in de late namiddag daalde de temperatuur. Nu stond ze onder nul. De laatste boot die ze voorbijgevaren waren, het Franse schip « La Touraine », had hen gewaarschuwd voor drijvende ijsbergen. Niettemin had de kapitein van de « Titanic » op verzoek van Mr. Bruce, de president van de White Star Line, die de eerste reis van zijn nieuw schip meemaakte, de snelheid niet verminderd, omdat de baas te allen prijze de Blauwe Wimpel wilde veroveren. De kapitein verkeerde in gewetensstrijd : zijn zeemanservaring gebood hem de snelheid te verminderen bij het naderen van ijsbergen, vooral na het vallen van de nacht. Rond elf uur nam luitenant Murlock de wacht op de brug over. De onrust van de kapitein nam niet af. Hij stuurde nog een tweede officier naar de brug om luitenant Murlock te helpen. Ten lange laatste besloot hij zelf ook naar de commandopost te gaan. Tegen de wil van president Bruce in, deed de kapitein de snelheid verminderen. Maar het was reeds te laat, want plots klonk de kreet van de wachtpost in de mast :

— IJSBERG RECHT VOOR ONS ! ! !

— Werp het roer om naar links ! beval de kapitein. En onmiddellijk gaf hij de machinisten opdracht de machines stil te leggen. Zelf haalde hij de hefboom over die de waterdichte beschotten moest sluiten (de grote nieuwigheid aan boord van de « Titanic » die de boot onzinkbaar moest maken). En toen gaf de kapitein een tweede bevel aan de machinisten :

— Op volle kracht achteruit !

Een ogenblik kon men denken dat men een ramp zou kunnen vermijden, want het zeekasteel draaide langzaam links en scheerde rakelings langs de ijsberg. Men hoorde slechts een licht gekraak. De meeste passagiers die in hun eerste slaap gedompeld waren, hoorden zelfs niets.

Helaas, de « Titanic » was onherroepelijk verloren !

EEN DODELIJKE WONDE

DE flank van de boot was onder de waterlijn over een lengte van 100 meter opengereten door een punt van de ijsberg. Bruisend stroomde het water onweerstaanbaar binnen. De waterdichte beschotten die de kapitein dadelijk in werking gesteld had, bleken defekt ! Met een hels gedruis stroomde het water in de romp van het reuzenschip. Plots vielen de machines stil. Op de commandobrug bulderde de kapitein.

— Wie legt de machines nu stil ? Wie heeft er bevel gegeven de machines stil te leggen ?

En dadelijk gaf hij opdracht aan een van zijn luitenanten naar de machinekamer te gaan kijken wat er gebeurde. De reden was verschrikkelijk : de machinisten deden onmenselijke pogingen om hun vuren te doven, want zij wisten maar al te wel dat de ketels anders zouden ontploffen. De ziedende stoom, die uit de ketels ontsnapte, drong in de onderste passagiersvertrekken door, en joeg de Polen en Italianen die er gelegerd waren in volle paniek naar boven.

De luitenant was er zich dadelijk van bewust : dit schip viel niet meer te redden. Al wat er nog kon gedaan worden, was de doodstrijd zo lang mogelijk rekken door alle pompen op volle kracht te laten werken tot er hulp zou komen opdagen.

De marconist zond zijn eerste SOS door de dikke mist die boven de ijsbergen hing. Zouden de hulpkreten in de nacht verloren gaan ? De kapitein deed de reddingsboten klaar maken. Het schip moest in de kortst mogelijke tijd ontruimd worden, want ieder ogenblik kon er een van de ketels springen !

DE « TITANIC » KAN NIET ZINKEN

AAN boord van de Oceaanreus was er één man die de werkelijkheid niet kon aanvaarden : president Bruce. Jaren aan een stuk had men hem verzekerd dat dit schip, dat drie miljard gekost had, niet meer kon zinken, na het aanbrengen van de waterdichte beschotten. En toch zonk de « Titanic », langzaam en fataal ! Het schoonste schip ter wereld, uitgerust met alle denkbaar comfort, rooksalons, zwemdokken, sport- en speelzalen, luxueuse cabines (in een paleis kan men niets mooiers vinden) zonk als een vulgaire kotter. Maar dan was er dit verschil dat er op een kotter maar enkele arme vissers zitten en er op deze boot 2.350 passagiers vertoefden, waaronder de rijkste mensen van Engeland en Amerika die de eerste reis van het grootste en mooiste schip ter wereld hadden willen meemaken. De bemanning alleen van de « Titanic » telde niet minder dan 940 koppen en er was amper plaats voor 800 mensen in de reddingsboten ! Bruce had de Blauwe Wimpel willen veroveren, en hij zou slechts een zwart rouwfloers krijgen...

Om kwart voor twaalf in die memorabele nacht van 14 April 1912, zonk de « Titanic » in de inktzwarte wateren van de Atlantische Oceaan.. Eenzaam en verschrikkelijk. Het schip dat zich het dichtst bij de plaats van de ramp bevond, de « Carpathia » van de Cunard Line, moest 180 km. afleggen om de « Titanic » te hulp te komen. Honderd tachtig km., dat wil zeggen minstens vier tot vijf uur varen ! De « Baltic » en « Olympic », die de S.O.S.-seinen ook opgevangen hebben, zouden eerst veel later ter plaatse geraken.

Terwijl de bemanning heldhaftig vocht met het onweerstaanbaar watergeweld en een onmenselijke strijd voerde om de vuren in de ketels te doven, was er onder de passagiers paniek ontstaan. Mannen, vrouwen en kinderen liepen huilend door de gangen in nachtgewaad. Onder het kranig bevel van de officieren trachtten de matrozen de orde te herstellen en voor iedereen reddingsgordels en het hoogst nodige te doen halen. Want de kapitein mag, en de president wil nog niet toegeven dat het schip reddeloos verloren is ! Bruce Ismay ver-

VEERTIG JAAR NA DE RAMP BRENGT « KUIFJE » HET ONTROEREND VERHAAL VAN DE DRIE BELGEN, DE ENIGE OVERLEVENDEN VAN DE HONDERD ZESTIG LANDGENOTEN DIE MET DE « TITANIC » WAREN INGESCHEEPT...

OPVARENDEN VERTELLEN :

SJANK SCHEERLINCK van Kerksken bij Haaltert (geboren in 1883) was ongehuwd en negen en twintig jaar oud toen hij zich als landverhuizer met de « Titanic » naar Amerika begaf in de hoop er rijk te worden. Ze waren met elf vertrokken uit Haaltert. Hij is de enige die gered werd. Scheerlinck keerde kort na zijn aankomst in de U.S.A. naar België terug. Net op tijd, om gemobiliseerd te worden voor de eerste wereldoorlog.

★

THEO DE MULDER heeft onlangs te Aspelare een nieuw huis gebouwd, waarin hij weer net als in zijn vorige woning een café zal uitbaten : « In de Titanic. » Scheerlinck protesteerde heftig tegen de legende als zou het orkest van de « Titanic » gespeeld hebben terwijl de boot verging. Dat zijn leugens, verklaart hij. Wanneer een huis in brand staat maken de bewoners geen muziek ! De Mulder lag met een lichte ongesteldheid in de infirmerie van de « Titanic » op het moment van de ramp. Hij is de enige overlevende van zijn acht kamergenoten uit de infirmerie. Onder zijn ogen heeft hij twee reddingsloepen zien kantelen en vindt geen woorden om die taferelen te beschrijven. Over de kapitein heeft hij niets dan lofwoorden : dat was een stoere kerel ! De Mulder bleef tot 1934 in Amerika en werkte er in de automobielfabrieken van Detroit, waar nu nog zoveel Vlamingen werken. Zijn vier kinderen (drie zoons en een dochter) wonen allemaal in Amerika.

THEO DEMULDER

★

JULES SAP van Hooglede was aan 't hout kappen, toen we hem gingen bezoeken. Het is een stevige vent met brede schouders en zware handen, waar men niet graag een klap zou van krijgen. Voor hij naar Amerika trok in 1912, had hij al in de steenovens en in de bietenoogst gewerkt in Noord Frankrijk. Toen hij uitweek, werd hij pas meerderjarig. Sap werd overhaald om mee naar Amerika te gaan door een congéganger Jules vander Plancke, van Zwevezele, die gauw naar huis gekomen was om te trouwen, en met zijn jonge vrouw als huwelijksreis naar het land van Uncle Sam terugkeerde. Hun bruiloftsreis was hun eerste en laatste gezamenlijke tocht Een andere vriend van Sap, die uit Amerika teruggekeerd was om vrouw en kinderen te halen in Vlaanderen, kwam liever met zijn ongestelde vrouw en kinderen in hun cabine om dan een poging te doen om zijn eigen huid te redden. Jules vertelt nog vol bewondering over de kranige Engelse matrozen die met de revolver in de vuist de miljardairs, die tot 100.000 dollars in banknoten boden, de toegang tot de reddingsboten ontzegden. Op het aandringen van de rijkste mensen ter wereld kwam er steeds weer eenzelfde antwoord : Only women and children ! *Alleen vrouwen en kinderen ! Jules Sap is als zovele andere in 't water gesprongen en kon zich aan een reddingsbootje vastklampen. Hij werd eerst 's Maandagsmorgens om 9 u. 30 gered. In New York bracht hij vertien dagen door in een hospitaal met zijn twee Vlaamse kameraden. Ze hadden geen rooie duit meer op zak Van de White Star Line kregen ze 20 dollars zakgeld en later 200 dollars vergoeding voor hun reisgoed... Jules Sap heeft ook te Detroit gewerkt. Hij keerde in 1914 voor de eerste maal naar België terug, vertrok opnieuw in 1924 naar de States en keerde in 1930 definitief naar zijn vaderland weer. Al is de ramp reeds veertig jaar voorbij, toch staat alles hem nog duidelijk voor de geest, als ware 't onlangs gebeurd. En dat is begrijpelijk, want als men zo iets als de ondergang van de « Titanic » meegemaakt heeft, kan men dat van zijn leven niet meer vergeten !*

JULES SAP

klaart slechts dat het schip zware averij opgelopen heeft, maar dat het niet kan zinken.

Dan komt plots het bevel van de kapitein, die weet dat er niet meer mag gedraald worden :

— Alle vrouwen, kinderen en grijsaards naar de reddingsboten !

Dat bevel opent iedereen de ogen. Nu is er geen twijfel meer mogelijk. Er ontstaat een wild gedrang dat vlug in een nieuwe paniek ontaardt. De gentlemen van gisteravond hebben hun zelfzekerheid verloren en vechten tegen vrouwen en kinderen om een plaats te bemachtigen. Maar de matrozen staan op post en doen schitterend hun plicht. Met het wapen in de vuist handhaven de officieren de orde. Vrouwen en kinderen willen van vader niet scheiden en gaan liever samen de dood in, dan elkaar te zien sterven. De vier eerste bootjes, die te water gelaten worden kantelen ! Een gehuil stijgt uit de donkere ijzige zee op. De passagiers in de andere bootjes en aan de reling gruwen. De hele scène wordt dan nog luguber verlicht door de vuurpijlen die voortdurend afgeschoten worden om de ligging van de zinkende « Titanic » aan alle schepen te signaleren. Af en toe klinkt er een schot. Een officier die zich verplicht ziet om van zijn wapen gebruik te maken om de orde te herstellen. Op de brug en op de dekken is de situatie onhoudbaar geworden. Wat zal er gebeuren ? Steeds dieper zinkt het schip met de voorsteven in het water. Er daagt nog steeds geen hulp op. Al de reddingsboten zijn overbezet te water gelaten. Er spelen zich hartverscheurende tonelen af. Mensen die gek worden. Mensen die over boord springen en zwemmend een van de te water gelaten bootjes trachten te bereiken. Hoe meer het schip aan de voorkant zinkt, des te dichter dringen de opvarenden samen op de achterplecht, die steeds schuiner en hoger gaat liggen. Zal er nog tijdig een schip opdagen ?

Onafgebroken seint de marconist : S.O.S. TITANIC... S.O.S. TITANIC... S.O.S. TITANIC...

Plots schiet de achtersteven omhoog. Honderden mensen springen of vallen over boord, worden tegen de schouwen en wanden geslingerd. Alles kraakt en barst. De laatste vuurpijl wordt afgeschoten. In de pikzwarte nacht storten de hulpeloze passagiers in het water dat hun graf wordt. In de bootjes, die zich meer en meer van de plaats van de ramp verwijderen om niet meegesleurd te worden in de draaikolken van het zinkend schip, stijgt een erbarmelijk gehuil op dat door merg en been gaat. Met één slag worden honderden kinderen wezen, honderden vrouwen weduwe. Men voelt de koude niet meer, zo'n waanzinnige angst en pijn gloeit in ieder lijf. Van uit de reddingsboten worden nieuwe vuurpijlen afgeschoten.

Het is 2 u. 25 in de morgen. Het zwarte water heeft de onkwetsbare oceaanreus reeds verzwolgen. Onder de slachtoffers van de ramp bevinden zich de marconist die gestorven is op zijn post. Zijn laatste boodschap werd door de op volle stoom naderende schepen onvolledig opgevangen. Onder de slachtoffers bevindt zich eveneens kapitein Smith, meester na God op de « Titanic ».

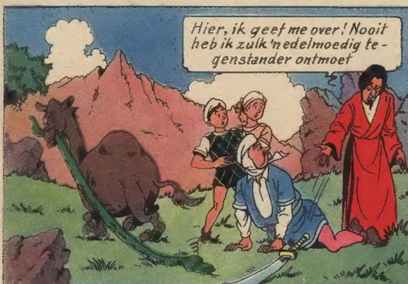
DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik heeft de Genuees gered door zich op de reusachtige slang te werpen, op het ogenblik dat deze de spion wou wurgen...

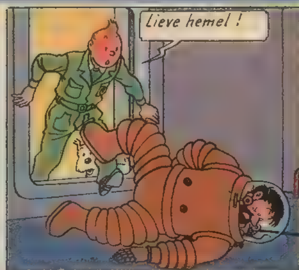
(Wordt voortgezet.)

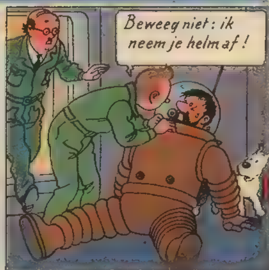
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

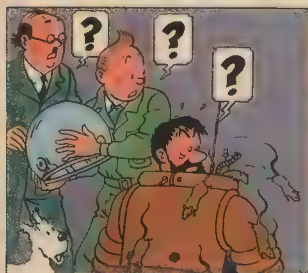
MANNEN OP DE MAAN...

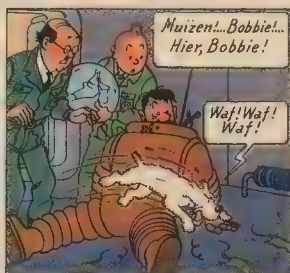
Om te beletten dat de proefraket in handen zou vallen van onbekende gangsters, lieten onze vrienden haar in de lucht ontploffen. Thans neemt men proefnemingen met een maanpak. Met de kapitein is er iets aan de hand...

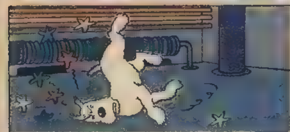

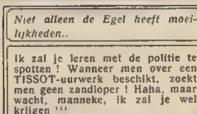

(Wordt voortgezet.)

(Wordt voortgezet.)

ROCKY GRAZIANO
DE BLANKE HOOP
van de Amerikaanse bokswereld

HET gebeurde in het jaar 1942 ergens in het Land van Wales dat Roco Francisco Marchegiano handgemeen werd met een Australiër die 1.95 m. lang was. Rocco was achttien jaar en stond bekend als een stevige kemphaan, maar tegen zo'n reus...

— Ik sla je tot moes, zei de woedende Australiër !

Hij wou dat plan misschien wel uitvoeren maar kwam, voor hij het zelf wist, languit op de grond terecht. Rocco had de grote vuist van de Australiër behendig ontweken en hem op hetzelfde ogenblik een hoekstoot gegeven die tellen kon ! Dat was de eerste stap van zijn boksersloopbaan. Thans is hij de grote hoop van de Amerikaanse bokswereld, zwaar gewicht.

EEN HONDENLEVEN

EEN tijdje later overmeesterde Rocky Graziano op zijn eentje een woedende stier, die reeds verschillende kameraden gekwetst had. Op slag was hij de held van zijn divisie. Rocky hield van het leger en wellicht nog meer van de populariteit die hij er genoot. Het was ook de éérste keer in zijn leven dat hij geregeld iets onder de tand kreeg en een dak boven het hoofd had. Dan werd hij gedemobiliseerd en hij stond weer alleen en zonder tehuis. Hij ging naar New York en trachtte er als bokser naam te maken. Dat liep niet van een leien dakje, en intussen moest hij toch eten. Hij knutselde links en rechts een beetje en sliep in een openbaar nachtverblijf. Van boksen kwam er niet veel in huis. In de oefenzaal van Goldman probeerde hij het wel af en toe, maar wanneer hij een uppercut of hoekslag moest geven, deed hij het zo geweldig dat hij er telkens het evenwicht bij verloor...

Op zekere dag had een organisator hem opgemerkt en vroeg :

- Wil je tien dollar verdienen ?

— Wat een vraag !

Dezelfde avond, het was op 4 Juli, de nationale feestdag van Amerika, kwam Rocky in de ring. Daar stonden echter reeds drie boksers.

— Er staan er twee te veel, merkte Rocky op.

— Helemaal niet ! Geblinddoekt gaan jullie met z'n vieren boksen !

Een kwartuur later trad Rocky zwijmelend uit de ring : hij had zijn drie tegenstrevers naar de planken gezonden.

Goldman was onder de indruk van de « punch » van de jonge Rocky en leerde hem nu werkelijk boksen. Enkele jaren later — in 1951 — begon hij zijn loopbaan met een match tegen Joe Louis.

DE BLANKE HOOP

JOE LOUIS was toen « op de weg terug », doch de Amerikaanse boksliefhebbers schenen dat te vergeten. Ze hadden slechts oog voor de stevige knaap met zijn geweldige vuisten. Wat hen echter het meest beviel, was het feit dat Rocky een blanke was. Sedert Dempsey, dus meer dan 20 jaar, wachten de Amerikanen tevergeefs op een blanke, die in staat zou zijn de prachtige negerboksers in de klasse « zwaargewicht » te verslaan. Amerika hoopt nu dat Rocky het prestige van het blanke ras in de ring zal herstellen. Treurige geschiedenis ! Hoe is het inderdaad mogelijk, dat « denkende » mensen het prestige van het blanke of het zwarte ras aan de « punch » van een of ander brutale bokser meten ? Voor het ogenblik is de neger Jersey Joe Walcott nog de titeldrager van de Amerikaanse zwaargewichten. Zodra Rocky Graziano deze zal overwonnen hebben, zal hij voor een gevecht millioenen verdienen. Voor enkele weken werd de « blanke hoop » echter door Ray Sugar Robinson knock-out geslagen.

DE KUIFJE'S BON

BELANGRIJK BERICHT

1. Stuur jullie KUIFJE's BONS aan *KUIFJE-BRUSSEL, Dienst T.* Op je omslag of op je pakje, schrijf je in *duidelijke drukletters* de volgende inlichtingen :
   Naam. .
   Voornaam
   Straat... Nr...
   Woonplaats .

2. Alle geschenken zijn slechts verkrijgbaar in ruil voor KUIFJE's BONS. In geen geval zijn te koop !

3. De KUIFJE's BONS van de verschillende firma's (Materne, Victoria, Palmafina, enz.) mogen samen opgezonden worden voor eenzelfde geschenk

Zeg, manneke, ik heb dienst, zou jij m'n KUIFJE'S BONS eens willen inruilen ?

4. De foto's *KONINKLIJKE PRINS* (alle reeksen) zijn volledig uitgeput en zullen niet meer herdrukt worden. Wie zijn collectie wil vervolledigen, kan echter afzonderlijke nummers verkrijgen

5. De chromo's *ZIEN EN WETEN* groot formaat (20 cm. x 14) zijn op de rugzijde voorzien van de nodige uitleg. Er is dus geen album voor nodig. De chromo's worden verzameld in leuke kaften, gratis aangeboden door de KUIFJE's BONS.
   De reeksen welke thans verkrijgbaar zijn
   VLIEGTUIGEN, reeks I, *125 p.*
   LUCHTSCHEPEN, reeks I, *125 p*
   SPOORWEGEN, reeks I, *125 p*
   Weldra zijn er nog andere reeksen klaar.

6. In dit nummer staat een KUIFJE's BON, ter waarde van 1 punt. Voeg hem bij je collectie !

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Een zeilschip van de vloot van Piet Hein enterde een Spaanse koopvaarder. De Hollanders hebben er geen flauw vermoeden van, dat er in het ruim soldaten zitten...

(Wordt voortgezet.)

JELLICOE de zoon des duivels

VIJF dagen hadden we het Paaseiland verlaten met een fijne bries tegen de achtersteven en een volle lading eieren, bestemd voor Nieuw Zeeland, toen we Jellicoe ontmoetten. Of dat zijn echte naam was? Ik weet het niet maar, eerlijkheidshalve wil ik er aan toevoegen, dat Jellicoe gedurende de dertig dagen dat hij aan boord van de « Ster van Schiermonnikoog » verbleef geen enkele keer trachtte zich voor een admiraal te laten doorgaan!

Jellicoe was de meest doortrapte Ier die ooit tussen Cristobal en Galapagos voer, en ik wens dat je nooit in zijn handen valt, mocht je ooit met je schuit in die buurt varen...

Wanneer je het Paaseiland verlaten hebt, is er niets meer, niets dan water, water tot aan de Zuidpool! Zes maanden lang hun je daar varen, zonder iets anders te ontmoeten dan vliegende vissen en haaien van zes meter, maar die vliegen gelukkig niet!

Jellicoe had werkelijk een zonderlinge plaats uitgekozen om zich in hinderlaag te leggen. Zonder twijfel had de duivel, zijn meester, hem meegedeeld dat de « Ster van Schiermonnikoog » die kant uit moest.

Doch dat alles ware niet gebeurd zonder die sakkerse bliksem van een Jörgen Bjornsen! Wanneer we ginds voeren, zette de uitkijk zich zo comfortabel mogelijk in z'n mand en ving een uiltje. Die keer juist sliep Jörgen niet, omdat hij kiespijn had en daarom zag hij Jellicoe die op z'n vlot ronddobberde. Enkele minuten later was hij, tot ons aller ongeluk, aan boord gehaald.

Jellicoe's vlot bestond slechts uit drie planken en als enige bagage had hij een grote, zwarte koffer bij zich. Wij hebben met onze eigen ogen gezien, dat die zo leeg was als het glas dat hier voor me staat!

Ik liet een nieuwe fles Oude Klare aanrukken en Kees Huizinga die me de geschiedenis van Jellicoe vertelde, ledigde drie glazen achtereen, smakte met de tong — hij was een kenner — en vervolgde z'n droevig verhaal...

— Jellicoe was klein, droog als een stokvis, rood als de duivel en zo beleefd dat wij moeilijk geloven konden dat hij een Ier was.

In normale omstandigheden zou kapitein van Baarn het vlot wellicht rustig laten dobberen hebben, want hij was er de man niet naar zich met andermans zaken te bemoeien, doch twee dagen te voren had de marsgast ons verlaten voor een betere wereld en we konden een man meer best gebruiken! Zo kwam Jellicoe aan boord, hij en zijn duivelse zwarte koffer, en het zou ons duur te staan komen!

De eerste dagen van zijn verblijf aan boord, was Jellicoe gedienstig, bij de hand en men merkte dadelijk, dat hij met de stiel vertrouwd was. Weldra kende hij heel de bemanning op z'n duimke en op 'n avond nodigde hij Rosse Joris uit voor een partijtje poker. Ze zouden niet voor geld spelen, maar voor de eer of voor een handvol bonen « want », zo zei Jellicoe, « niets ter wereld zou me er kunnen toe overhalen geld van m'n kameraden af te winnen! » Rosse Joris protesteerde krachtdadig. « 't Was niet boeiend genoeg wanneer men niet voor geld speelde » zei hij. Jellicoe liet zich bidden en smeken en was het er ten slotte mee eens, voor een halve cent per punt te spelen. Jellicoe en Rosse Joris pokerden zonder opkijken en na twee uren had Jellicoe de zestig gulden, die Joris ten koste van God weet welke ontberingen gespaard had, op zak gestoken...

De volgende dag was het de beurt van de kok, een babbelzieke, gierige Italiaan. Hij geraakte drie en veertig dollar kwijt. Het was heel zijn fortuin. Jörgen Björnsen verloor vijf en twintig gulden en vergat er zijn tandpijn door.

En zo pluimde Jellicoe, steeds even vriendelijk en zeemzoet lachend, de hele bemanning. Ja, iedereen moest zijn duiten leggen, van Oulalaï Toe — de scheepsjongen die niet alleen zijn fortuin, maar ook de koralen ring die aan zijn neus bengelde, verspeelde — tot de kapitein. Dat was me ook een geschiedenis! van Baarn was Jellicoe komen opzoeken om hem te vragen dat spelletje te staken en geraakte zelf verstrikt in de netten van de rode Ier.

Toen was er geen duit meer aan boord en zelfs onze kleren, onze souvenirs, de sigaren van de stuurman, de pijp van Klaas Poppinga en het gouden gebit van Jan Kwaalens zaten in de zwarte koffer. Karel ten Kaat wou zelfs zijn houten been inzetten, maar Jellicoe weigerde, omdat hij, zogezegd, humaan was en... het hout in te slechte staat verkeerde!

Nadat de kapitein al de rhum aan boord had ingezet en ook verspeeld had, begrepen wij dat voor Jellicoe het ogenblik naderde om ons voor te stellen de « Ster van Schiermonnikoog » met al haar hebben en houden in de waagschaal te zetten. Er moesten dus dringend maatregelen getroffen worden. Terwijl Jellicoe boven in de mast de zeilen oplapte, vergaderden wij in de hut van de kapitein en met zes en dertig stemmen op de vijf en dertig aanwezigen — de zes en dertigste was de stuurman die het roer niet mocht verlaten en per procuratie stemde — werd besloten Jellicoe terug in zee te zetten.

Het vlot werd neergelaten en toen de duivelse Ier fluitend langs de mast naar beneden gleed, werd hij door Cornelius de Zwarte stevig vastgegrepen en naar bakboord geleid. Langs een touw geraakte hij terug op zijn armzalig vlot waar de zwaarbeladen zwarte koffer reeds op hem wachtte.

Toen hij ver genoeg uit de buurt was, nam de Ier z'n hoedje af en sprak ons toe: « Gentlemen », zei hij, « ik dank u hartelijk voor de vriendelijke ontvangst die me aan boord van uw prachtig schip is te beurt gevallen. Ik wens « De Ster van Schiermonnikoog » en haar wakkere bemanning een prettige reis en de wind van achter! Laat me echter toe even op te merken, dat ik voor het werk dat ik gedurende vijf weken leverde, niet betaald werd en... »

Hoe z'n speech eindigde, weet niemand, want de stem van Jellicoe werd overdonderd door een vloed van scheldwoorden, misschien wel het mooiste repertorium dat ooit uit Hollandse, Noorse, Engelse, Italiaanse, Deense en Hottentotse monden werd gehoord...

En dat is de reden, mijnheer, waarom ik hier zit zonder een rooie duit en ik, met de dood in 't hart, verplicht ben u tien gulden in leen te vragen. God zegene en bescherme u en geve dat u Jellicoe met zijn vlot en zijn sinistere zwarte koffer nooit ontmoet...

VERHAAL DOOR JORIS BERNAC

ILLUSTRATIES VAN TIBET

DE MAN MET DE STALEN HANDEN

Yan en zijn vrienden maken zich gereed om de inwoners van Patville uit het kamp van de Man met de Stalen Handen te verlossen. Ze worden echter door de bandiet en zijn handlangers aangevallen...

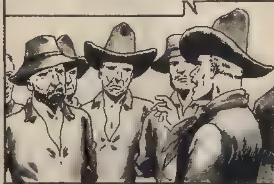

EINDE

DRIE JONGENS in de STORM

Texten van KAPPA ED EFFE

Rob heeft ontdekt dat zijn broer deel uitmaakt van een dievenbende. Verdrietig en moedeloos dwaalt hij door de straten

Tekeningen van R. POLESE

INTUSSEN LIEP ROB MAAR STEEDS RECHT VOOR ZICH UIT. HIJ WAS DE WANHOOP NABIJ. 'S AVONDS STOND HIJ HEEL ALLEEN TE MIDDEN VAN HET VELD...

Hij zag een hoeve en liep er heen in de hoop er een onderdak te vinden

Een hond begon woedend te blaffen en een knecht kwam naar buiten.

En terwijl Rob eet, vertelt hij de hele geschiedenis..

Drie dagen later bij Rob thuis..

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Oom Elemir, Henk, Leentje en de schurken Armand en Nasir Abu, zwerven op het eiland Pasjoetan rond. Henk is in een boom gekropen om uit te vissen waar Kar Pasjoetan ligt. Wanneer hij weer beneden komt, wordt hij aangevallen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

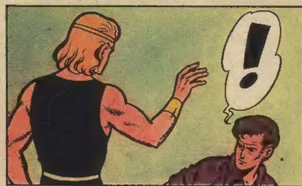

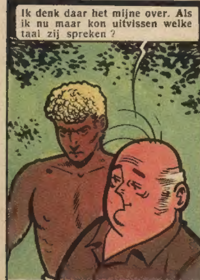

(Wordt voortgezet)

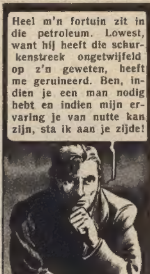

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

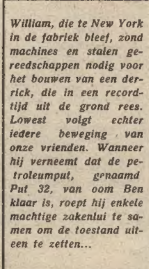

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PULICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

DE UITVINDER VAN DE SCHRIJFMACHINE WAS DE OOSTENRIJKSE TIMMERMAN PETER MITTERHOFER

DE Amerikanen aanzien Remington over het algemeen als de uitvinder van de schrijfmachine. In Oostenrijk zal men dit jaar echter de honderdste verjaardag vieren van de constructie van de eerste schrijfmachine, die er nu nog te Partschins bewaard wordt. De uitvinder, een zekere Peter Mitterhofer, timmerman van beroep, kende, zoals zovele uitvinders, tijdens zijn leven met zijn werk geen succes en geraakte zelfs in eigen land bijna vergeten. In het Mitterhofer-museum van Partschins (waar de uitvinder in 1822 geboren werd en in 1893 gestorven is) bewaart men nog zorgvuldig de eerste getypte brief. Na de constructie van zijn in de moderne wereld niet meer weg te denken machine, nam de uitvinder het onder de arm en ging er te voet mee naar Wenen. De professoren van de technische hogeschool vonden zijn werk zeer interessant. Maar de enige winst die zijn machine hem bezorgde, was een steunpenning van de keizer. Het steungeld was gauw verteerd en daarna bleef er Mitterhofer niets anders dan honger en spot over. Enkele jaren later kwamen in Amerika de eerste schrijfmachines op de markt. De voornaamste helper van de man die zijn naam aan deze eerste « typewriter » gegeven heeft, was een gewezen student aan de Weense technische hogeschool, die daar het model van Mitterhofer rustig had kunnen bestuderen. Het principe en de voornaamste details van de Amerikaanse machine waren precies dezelfde als die van de machine van de Oostenrijkse timmerman !

Op de grafsteen van de in armoede gestorven uitvinder staan de volgende bittere woorden gebeiteld : Die Andern, die von ihm lernten, durften die Früchte seines Talentes ernten (Anderen die van hem wat leerden, mochten de vruchten van zijn werk oogsten).

PETER MITTERHOFER

JONGE GELEERDEN IN HUN LABORATORIUM ?
Neen, een groep schooljongens die de Engelse Harrow-schoolfarm leiden. Geen zin om daar te studeren ?

DE BRITTEN WEREN ZICH

NU NUFFIELD en AUSTIN samen gesmolten zijn kan deze Engelse trust 350.000 wagens per jaar voortbrengen en bereikt daarmee de helft van de Engelse automobielproductie en de vierde plaats op de wereldmarkt, na General Motors, Ford en Chrysler.

JOHN FLANDERS IN DE BLOEMPJES

ONZE medewerker John Flanders wordt in de bloempjes gezet ter gelegenheid van de publicatie van zijn honderdste Vlaams Filmke : *Gevangen op Thunder Manor.*

Zijn medewerking wordt door talrijke dag- en weekbladen zeer geapprecieerd, niet alleen in eigen land, maar ook in Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk, Engeland en Amerika. De bekende Amerikaanse detectieven-digest *Ellery Queen* publiceerde voor enkele maanden een uitvoerige beschrijving van de bewogen levensloop van John Flanders, die ook in de *Saturday Evening Post*, het grootste weekblad ter wereld, reeds verschillende korte verhalen gepubliceerd heeft.

DE MEEST VERKOCHTE BOEKEN

IEDEREEN weet dat de *Bijbel* een van de grootste, zoniet het grootste boekensucces is van de wereld. De Heilige Schrift wordt ieder jaar op honderd duizenden exemplaren herdrukt in alle talen van de wereld. Onder de boeken die eveneens reuzenoplagen kennen (in de U.S.A. natuurlijk), citeren we volgende titels en schrijvers : In 1897 bereikte de oplage van *Quo Vadis* in Amerika reeds meer dan 800.000 ex. Van *Ben Hur* verschenen aan de andere zijde van de Atlantische Oceaan 2.500.000 ex. Denk nu niet dat dit de grootst oplagen zijn. In 1928 werden van het werk van *Edgard Walace* meer dan vijf millioen exemplaren verkocht ! De Amerikaanse auteur *Stanley Gardner* bereikte in 1943 bijna hetzelfde cijfer : 4.500.000 verkochte boeken. De uitgevers van Gardner waren zo bezorgd om het leven van hun auteur, dat ze dit op eigen kosten voor een zeer hoog bedrag verzekerd hebben. Auteurs die door hun uitgevers behandeld worden als Gardner, zullen eerder zeldzaam zijn. Van het werk van *Zane Gray* verkocht men in het totaal meer dan twintig millioen ex. En hij staat nog niet boven aan de lijst. De kopman is *Jack London. Gejaagd door de Wind* van *Margret Mitchell* bereikte een oplage van 3.500.000 ex. Niet-Amerikanen hebben in Amerika zelden zo'n reusachtig succes. Aan de spits van de vreemdelingen staat de Duitse schrijver *Franz Werfel* met zijn *Lied van Bernadette*, dat ook verfilmd werd zoals zoveel andere bestsellers. Het eigenaardigste succes op de Amerikaanse boekenmarkt was een filosofisch boek van *Will Durand*, dat ook het millioen overschreed. In vergelijking met de Amerikaanse oplagen bereiken onze beste Europese schrijvers maar bescheiden cijfers. Dat wil niet zeggen dat hun werken minder goed zouden zijn. Wel integendeel, maar de taalgebieden zijn kleiner in Europa.

Op de Oude Markt te Brussel, kun je deze man nog ontmoeten. Voor weinig geld krijg je van hem een kroes kokossap.

LEKKER, NIET ?

Wanneer je deze foto goed bekijkt, dan krijg je er 't water van in de mond. Jammer dat er nog geen sappige appelen zijn, maar er is toch reeds vers fruit in overvloed.

GELUKSVOGELS

TIJDENS een autokoers die voor een paar weken te Brussel in Ter Kamerenbos gehouden werd, geraakten negen auto's, die allen aan een gemiddelde snelheid van 100 km. per uur reden, in botsing. Geen enkele chauffeur werd gekwetst !

In Amerika wonen nog meer gelukvogels. Tijdens een autorace te Oakland kwamen elf wagens in botsing. Ook geen enkele gekwetste ! En een twaalfde wagen zag de kans zonder blutsen door de hoop te rijden ! Tracht deze geluksvogels maar niet na te doen !

Leven wonderkinderen lang ?

Bijna ieder jaar melden de plakbrieven ons de naam van een nieuw wonderkind. Die van Pierino Gamba en Robert Benzi liggen nog fris in het geheugen, en ze zijn niet aan het einde van hun succesrijke loopbaan. Vroegere eeuwen hebben ook hun wonderkinderen gehad.

AMPERE, die de electrische stroom mat, begon zijn loopbaan toen hij amper drie jaar oud was. Vijf jaar oud schreef Mozart zijn eerste compositie. Pascal was ook een wonderkind. Doorgaans leven wonderkinderen niet lang. Christian Heinecken, bekend onder de naam « het kind van Lübeck », sprak reeds enkele uren na zijn geboorte. Toen Christian drie jaar oud was, kende hij de Bijbel bijna van buiten, blonk uit in aardrijkskunde en geschiedenis, sprak Latijn en Frans en voorspelde zijn dood voor het volgend jaar. En zijn voorspelling werd waarheid. De Amerikaanse knaap William James Sidis las en schreef toen hij twee jaar oud was; sprak Frans, Russisch, Engels, Duits, Latijn en Grieks toen hij acht Zomers telde en hield een lezing voor professoren over de vierde dimensie. Toen hij vijf en twintig jaar was, verdiende hij nauwelijks zijn kost. Hij stierf in zijn 46e levensjaar. Zwakzinnigen zijn soms ook buitengewoon begaafd op een of ander gebied; zo is er een Belg die na veertig seconden het vierkant van een getal, samengesteld uit vijftien maal het cijfer 8 kan geven !

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Smokkelaars hebben de Zwitsers-Franse grens brutaal overschreden. Een brigadier zet hen met de Simca van een reporter achterna...

(Wordt voortgezet.)